

[Svend Haugaard.]

det var dyrt at være fattig — men der må fortsat være mulighed for at få tilskud til lokaler osv., uden at der kræves løn for instruktion.

Med bloktilskuddene bliver det nok nødvendigt at fastholde visse minimalkrav til aktivitet, som kommunen skal støtte. Vi har behov for en systematisk uddannelse af ledere og instruktører, og dette må betragtes som ligeværdigt med anden uddannelse af denne art, som samfundet støtter. Der er også behov for en bedre planlægning eller styring af opførelse af idrætsanlæg og idræts-haller, og spørgsmålet om prestigeanlæg osv. bør vi også tage op.

Så må vi passe på, at foreningerne ikke bliver sorteper med hensyn til adgang til lokaler i forhold til en række andre mere eller mindre offentlige aktiviteter; det samme gælder i deres kontingentforhold over for andre initiativer uden kontingent. Endelig er der behov for en bedre koordinering mellem skoleidræt og foreningsidræt og nok også mellem foreningerne indbyrdes, og jeg hilser med glæde resultatet af den fælles optræden i et samarbejdsorgan.

Lad mig til slut sige, at med hensyn til motiveringen er det meget vigtigt, at den påbegyndes i de tidlige år, barneårene, og det er der ikke tilstrækkelig plads for i de to skoletimer, som vi har lagt ind på skolens vejledende ugeplan. Der er for lidt tid til at gøre det spændende og lystbebonet, for lidt tid til at motivere til livslang lyst til idræt. Jeg fremførte disse synspunkter under folkeskolelovens behandling. Der var ikke dengang den store interesse; det er også vort håb ved denne debat her, at interessen og forståelsen i mellemtiden er blevet vakt.

Også tv, radio og presse har været nævnt. De henvender sig mest til topidrætten. Man bør i højere grad interessere sig for at skabe den brede interesse for de 3/4 hidtil ikke aktive. Også på den måde kunne der måske blive lidt mere ligevægt imellem kønnene.

Jeg er enig i betænkningens henstilling om særlige midler til oplysning herom.

Endelig til sidst vil jeg på egne og mit partis vegne som helhed give udtryk for en absolut positiv holdning over for idrætten og et tilsagn om, at vi er rede til i praktisk lovgivning at huske denne positive holdning.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Det er altid trist, hvis man blander partipolitik ind i f. eks. en debat om idræt. Det, jeg er meget ked af, er, at et parti prøver at fremstille sig, som om det parti har gjort en stor indsats for at få flere timer i folkeskolen i den vejledende timeplan. Jeg vil godt både på socialdemokratiets og venstres vegne spørge hr. Svend Haugaard, hvornår det radikale venstre har taget dette initiativ. Vi andre har aldrig bemærket det.

(Kort bemærkning).

Svend Haugaard (RV):

Jeg må jo fortælle, hvad jeg selv har sagt i udvalget. Jeg har gentagne gange i udvalget fremført ønsket om at få mindst 3 timer på den vejledende timeplan, og jeg har, som hr. Brixtofte vil kunne se, også sagt det under behandlingen i folketinget.

Schlüter (KF):

Vi kan lige så godt se det i øjnene: der er en risiko for, at en debat som denne om idrætten og det øvrige fritidsliv udvikler sig til et gevaldigt flop med nye Danmarksrekorder i at hælde vand ud af ørerne, og det er, fordi debatten ikke har et konkret udspil som startskud. Fritidslivet og idrætten kan godt blive kvast i en ordstrøm af velvilje, hvor den vågne dommer burde fløjte for obstruction. Derfor vil jeg sige med det samme, at jeg deler min tale op i to afsnit: det første om vor grundholdning til idræts- og fritidsaktiviteterne — det er mest en sag om idé — det andet er konkrete forslag — det er også en sag om idé, men det er samtidig en sag om penge; det kan man lige så godt se i øjnene.

Fritidslivet er jo ikke længer bare et appendiks til selve tilværelsen — det må være udgangspunktet, når samfundsmyndighederne i dag skal anskue fritidsproblemerne — fritiden er nu en væsentlig del af selve livet. Og hvis fritiden derfor er uden positivt og meningsfyldt indhold, bliver tilværelsen for tom. På den anden side er fritiden folks egen: den fysiske og åndelige aktivitet, man har lyst til i fritiden, er en privat sag og skal være det, men med valgfrihed og med valgmuligheder, og derfor mener vi, at staten og kommunerne bevidst skal blande sig mest muligt udenom, overlade initiativ